

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj

V Gorici, 1914.

I. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXV. Poglavje.

Še nekoliko vzrokov strahu zaradi zveličanja.

Glede strahu, ki nastane iz terditve, da se je težko zveličati, odgovorim, da se z milostjo božjo te težave lahko premagajo. To nas razločno uči naš božji Zveličar. Ko je nekega dne izrekel besede, da bo lažje šla kamela igli skozi uho, kaker bogatin v božje kraljestvo, so se njegovi učenci zelo čudili: »Kedo so rekli, se bo pa potem zveličal?« Jezus pa jih je pogledal in jim rekel: »Pri ljudeh je to nemogoče, pri Bogu je pa vse mogoče«.

Sicer pa pogoji zveličanja niso tako strašni, da bi nas preplašili; da, mi moremo celo terditi, ne da bi se motili, da si naša slabost ne bi mogla lažjih izvoliti, ne božja previdnost prijetnih naložiti. Kaj se pa tirja od nas? Tirja se, da svoje grehe resnično obžalujemo in se jih odkritoserčno spovemo. Ke bi se človeška pravičnost s tako lahкими pogoji zadovoljila in le samo to tirjala od hudodelcev, bi bile kmalu prazne vse ječe, Bilo bi pa tudi neverjetno, da bi se le eden hudodelcev branil te pogoje spolniti, ali da bi jih tudi le z nejevoljo spolnil.

Res so nam sklepi božji neznani, ali reči moramo, da so ravno tako pravični, kaker se vjemajo z božjo dobrotljivostjo. Ali se ne bo človek, ki zvesto Bogu služi, tega bolj veselil, kaker pa bal? Zgled nam je kralj David, ki božje sodbe imenuje prijetne in nanje stavi svoje upanje ter pravi: »Spomnil sem se tvojih sodba o Gospod in potolažen sem bil.« Tako je mislila tudi blažena Angela Folinjska, ki je po božjem razsvitljenju spoznala dobroto božjih sklepov in bila tako pomirjena, da se je v svojem zaupanju ravno tako sklicevala na božje sodbe, kaker na njegovo terpljenje in smert.

Kaj pa naj rečemo o prihodnjem izvoljenju? Marisiketera boječa duša si misli: Kako naj živim v miru, ko ne vem, ali sem v številu izvoljenih ali pogubljenih? Ako sem mej zadnjimi, kaj mi pomaga, da se zatekam k Bogu in stavim svoje zaupanje v njegovo vsmiljenje? Naj delam, kar hočem, njegovi sklepi se bodo nad menoj gotovo spolnili.

Takemu, ki tako misli, odgovorim: Četudi človek ne ve, v katero versto spada, mora vendar najboljše upati. Vzrok tega upanja je: Kedor bo v milosti božji do smerti stanoviten ostal, je prav gotovo za večno zveličanje odločen; sicer bi morali terditi, da more Bog svojega zvestega služabnika v večno smert obsoditi, kar je pa popolnoma nasprotno temu, kar učil veliki sv. apostelj Pavel, ko pravi: »Nič pogubljenja ni za te, ki so v Kristusu Jezusu.« Bojazljivi kristjan pa ima zadosti vzroka upati, da bo v milosti božji stanoviten ostal, tedaj sme tudi zaupati in miren biti zaradi svojega zveličanja.

Drugič pa pravim: Ravno tako napačno je reči: »Ako sem odločen za pogubljenje, se bom vkljub vsemu zaupanju na božje vsmiljenje pogubil« kaker reči: »Ako sem odločen za pogubljenje, se bom pogubil, če tudi v milosti božji vmerjem.« Nemogoče je, da bi bil za večno pogubljenje naprej odločen tisti, kateri v milosti božji vmre, kaker je nemogoče, da bi tisti v milosti božji neostal stanoviten, kateri do smerti v Boga zaupa in ga pomoči prosi.

Vse je odvisno od stanovitne molitve. Ako si hočeš zagotoviti, da boš v milosti božji vmerl, ne opusti in ne pozabi večkrat na dan Boga prositi pomoči, da boš mogel skušnjavam se zoperstaviti, grešnih priložnosti se ogibati, sploh storiti vse, kar je potrebno za stanovitnost v milosti božji. Pa tudi zaupa-

nja ne smeš zgubiti, da je Bog v svoji neskončni dobroti tudi pripravljen, vse to ti dovoliti.

K temu nas spodbuja sama sv. cerkev v svoji molitvi: »O Bog, misli na mojo pomoč! O Gospod, hiti mi pomagat!« Večkrat na dan ponavljajmo to lepo molitev, posebno pa, kedar smo v nevarnosti, Boga žaliti. Pri tem moramo po nauku sv. Pavla vse dvojbe in vso nezaupnost zapoditi iz serca, ker vspeli naše molitve je v razmerju z našim zaupanjem. Čim več upamo, tem več bomo prejeli, in čim več bomo prejeli, tem več bo naše zaupanje. Ne smemo se toliko brigati zato, ali bo naša molitev vslišana ali ne, pač pa se moramo bati, da bi ne molili zadosti zaupljivo in stanovitno; zakaj za prvo imamo božjo obljubo, za drugo pa ne. Sicer pa smo zaradi Boga lahko tako mirni, kaker bi bilo naše zveličanje v rokah našega zemeljskega očeta; da, še bolj smo lahko mirni, ker je dobrotljivost božja neskončna in nihče ni tako oče kaker je on. Koristno bo, ako sami sebe spodbujamo k serčnosti, ter rečemo: Ako do smerti v Boga zaupam, mi ne bo manjkalo potrebnih milosti, da pridem do svojega cilja; zdaj pa tudi nimam vzroka, bati se, da bi to zaupanje kedaj izginilo iz mojega serca. Upati moram, da do konca v milosti božji stanoviten ostanem.

Mirno in veselo tedaj živimo pod varstvom dobrega nebeškega očeta, »vso skerb nanj verzimo,« ker on skerbi za nas. Bojmo se le tega, da bi kedaj dvojili nad njegovo milostjo. Bogu ni nobena reč tako zoperna kot taka dvojba, ketera naravnost nasprotuje njegovi dobrotljivosti, ki je njegova najčastitljiviša in najljubezniviša lastnost. Ako bi ga moglo kaj od nas odverniti, je to, da ga tako malo poznamo in o njegovem sercu tako slabo mislimo. Dokaz za to so nam besede, ki jih je zaklical nezaupnemu izraelskemu ljudstvu v puščavi: »Kako dolgo me bô še zaničevalo to ljudstvo?« Terdno in neomahljivo zaupanje pa ga tako rekoč sili, da nam vsmiljenje skaže ter nam reče, kaker je rekel stotniku v evangeliju: »Naj se ti zgodi, kaker si veroval.«

Srečen torej, tisočkrat srečen, kedor nosi to zaupanje v svojem sercu in ga neomahljivo do zadnjega dihleja ohrani! Nič družega mi ni treba vedeti, da verujem, da je za večno življenje odločen. O najdobrotljiviši Bog, ki Te apostelj imenuje Boga upanja, zaradi samega sebe, zaradi svoje neskončne dobrote, miš

dodeli ta dragoceni dar, ki je ključ in vir vseh tvojih dobrot, dodeli mi neomejeno zaupanje, da bom po tvoji milosti vedno prav o Tebi mislil in Te imel za Boga, ki je sama ljubezen in dobrota, da bom mogel svoje zveličanje od Tebe pričakovati, bolj kot od svojega telesnega očeta in najboljšega prijatelja. V Tvoje očetovske roke se izročim, v Te stavim vse svoje upanje, v Tebi hočem kot v najvarnejšem zavetju živeti in brez strahu in skerbi počivati. »O Gospod, jaz verujem, pomagaj moji neveri«. Daj mi zaupanje, kakeršno po pravici od mene pričakuješ, in »jaz bom v miru spal in počival.«

Nova cerkev sv. Frančiška.

Zgrada nove cerkve v čast sv. Frančišku Serafinskemu v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Potreba nas je prisilila, da smo se zavzeli za zgradbo nove cerkve v Sp. Šiški. Podpeta z blagoslovom presvitlega g. knezoškofa in p. generaljnega ministra celega reda, je naša provincija sv. Križa pripravljena izvesti, kar tirja od nje čast božja in zveličanje duš, za ketere je tekla kri Gospoda Kristusa.

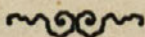
Ljubezen do sv. Očeta Frančiška nas je nagnila, da smo sklenili zgraditi cerkev, ki naj nosi njegovo ime. Saj cerkve, ki bi bila posvečena asiškemu očaku, še ni na Slovenskem; pač imamo posamezne oltarje sv. Frančiška Serafinskega, krog katerih se radi zbirajo naši verni Slovenci, še zlasti pa duhovni njegovi otroci, ki žive mej svetom. Da, Vaša gorečnost in ljubezen, dragi tretjeredniki in tretjerednice, Vaša ljubezen in vnema za čast našega sv. Očeta nas je pred vsem navdala sè zaupanjem, da smo se odločili za zgradbo nove cerkve! Vi ste naše upanje! Redovna okrajina je vbožna, prvi red sv. Frančiška je postavljen popolnoma na previdnost božjo in sveto vboštvo. Pri tem pa, ko je treba zidati novo cerkev — in seveda zraven tudi samostan — moramo misliti na dejanske potrebe, da bo dovolj prostorna in primerno lepa in veličastna. To je tudi Vaša zadeva, dragi tretjeredniki in tretjerednice, saj gre za čast našega skupnega duhovnega Očeta! Dvignite se tedaj vsi, ki vam je ime sv. Frančiška drago in milo, in prt-

skočite na pomoč naši slovenski redovni okrajini pervega reda! Kedor more več dati, naj podeli več; kedor more le malo dati, naj da, koliker mu je mogoče, ali naj vsaj to sveto zadevo z molitvijo podpira, da bomo započeto delo mogli doveršiti! Gospod pa bo vsem povernil na priprošnjo sv. Frančiška! Niko-ger nočemo nadlegovati, mislimo pa, da čim več vernih Slo-ven-cev in Slovenk, ki časte s. Frančiška, se bo združilo, če tudi z najmanjšimi doneski, sè še tako neznatnimi milodari, tem več božjega blagoslova se bo razlilo na našo ljubo domovino! Dvig-niti se mora nova cerkev — Bog hoče tako! In ker Bog hoče se mi terdno zanašamo na njegovo pomoč; naša, če prav siro-mašna, provincija se ne boji žertev, saj gre za božjo čast in po-češčenje sv. Frančiška. Vam pa, dragi duhovni sinovi in hče-re našega serafinskega Očeta, in vsem Slovencem, ki ljubijo sv. Frančiška, kličemo zaupno: Pridite na pomoč redovni-okrajini; združimo se v skupni zadevi za sv. vero, za povelj-čanje božjega Imena, v skupni zadevi za čast našega Očeta sv. Frančiška.

Opomba: Darovi za zgradbo cerkve sv. Frančiška naj se pošiljajo ali na »Upravništvo Cvetja« v Gorici, ali pa naravnost na: Frančiškanski provincijalat v Ljubljani.*)

P. Angelj Mlejnik
Min. Prov.

*) Darove v ta namen poslane bomo hvalezno naznanjali v prihodnjih zvezkih.

Krona 12 zvezd

all

**pobožnost dvanajst sobot ali nedelj
k brez madeža spočeti devici Mariji.**

P. A. F.

V frančiškanskem redu so vedno častili Mater božjo; zelo so se potegovali zlasti za njeno brezmadežno spočetje. Pervo soboto vsakega meseca so opravljali razne pobožnosti v čast

brezmadežne Device, za kar je podelil že papež Klemen XIV. odpustke dvesto dni. Ali ščasoma se je ta navada nekoliko pozabila. Verhovni predstojnik frančiškanske družine konventualov p. Dominik Reuter pa jo je hotel zopet oživiti in razširiti. Prosil je torej papeža Pija X., naj bi podelili vernim, ki bi opravljali to pobožnost nepretergoma vsako prvo soboto ali vsako prvo nedeljo v mesecu, kak veči odpustek. Sveti oče so 1. junija leta 1905 to prošnjo vslišali; podelili so popolnoma odpustek za vsako prvo soboto ali nedeljo v mesecu, vsem vernim, ako v ta namen na čast brezmadežni Devici kako posebno pobožnost opravljajo, skesano se spovejo, obhajajo in v cerkvi za popolni odpustek po navadi vsaj šest očenašev i. t. d. v namen svetega očeta molijo.

Tej pobožnosti primerna premišljevanja za vsako prvo soboto ali nedeljo v mesecu bomo prinašali v tem tečaju pod naslovom dvanajstih zvezd. Začne se pobožnost lahko seveda tudi v sredi leta s katerim si bodi mesecem.

Perva zvezda.

Posnemaj brezmadežno devico Marijo v njeni pobožnosti.

Sv. Ambrož nas nagovarja: »Premišlujte Marijo kot zgled vašega življenja in učite se od nje, kaj morate popraviti, česa se izogibati in kaj delati«¹⁾. Denes se učimo od nje prave pobožnosti. Sveta cerkev imenuje Mater božjo posodo vse svetosti ali po drugi prestavi izverstno posodo pobožnosti. Marija nam daje že v svoji mladosti prelep zgled prave pobožnosti. Kako je že ko otrok sklepala svoje nežne ročice, kako pobožno molila doma pri svojih stariših in pzneje v tempeljnu! In molila je gotovo ne samo zjutraj, in zvečer, ampak tudi po noči. Sveti Ambrož pravi, da je celo v spanju molila, ko je njeno telo počivalo¹⁾. Veliki angelj Gabrijelj jo je našel pri molitvi, ko ji je prišel naznanit, da bo spočela Sinu božjega. Vedno je hrepenela Boga častiti in služiti mu. »Glej dekla sem Gospodova«²⁾, je odgovorila angelju. Ko jo je sveta Elizabeta pozdravila, je Boga častila: »Moja duša poveličuje Gospoda«³⁾. Natančno je

1) De virginib. 1. 2. — 2) Luk. 1, 38. — 3) Luk. 1, 46.

spolnjevala Mojzesove zapovedi. Ko je bil Jezus štirideset dni star, ga je nesla v tempelj in opravila vse, kar je bilo zapovedano v Mojzesovi postavi. Na Velikonočne praznike je hodila v Jeruzalem, če tudi kot ženska ni bila dolžna. Besede pastirjev, starčka Simeona in Jezusove je v svojem sercu hranila in pre-mišljevala. Po Jezusovi smerti je hodila po poti križa in pre-mišljevala njegovo terpljenje. Po njegovem vnebohodu se je z aposteljni pripravljala z molitvijo na prihod svetega Duha¹⁾; vdeleževala se je službe božje in prejemala sveto obhajilo z drugimi verniki. Sveti Alfonz Marija Ligvorij pravi, da je bila Marija pri molitvi vedno zbrana in nobena raztresenost, nobe-no nevrejeno nagnjenje, nobeno opravilo ni moglo odverniti nje-ne duše od premišljevanja božjih reči²⁾).

Pobožna je bila v sreči in nesreči; nigdar ni opustila svojih pobožnosti ali se pritožila, zakaj ji Bog pošilja tolike križe in nadloge. Bala se je razžaliti Boga in bližnjega, ker je hrepe-nela Bogu vedno dopasti in spolnjevati njegovo sveto volja.

Posnemaj tudi ti Mater božjo v pobožnosti, vedi pa, da je pobožnot ali prava ali navidezna. Neketeri misli, da je že pobožen, ako se dolgo mudi v cerkvi; drugi se ima za pobož-nega, ako opravlja vsak dan veliko molitvic, ako je vpisan v veliko bratovščin, ali ako je vsak dan pri sveti naši in pri sve-tem obhajilu; toda, kaj pomagajo vse te pobožnosti, ako pa doma zanemarija svoje dolžnosti, ako se rad jezi, opravlja, dru-ge sodi, ako je prevzeten ali gizdavo obleko nosi, ako je svoje-glaven in termast. Resnično pobožen je tisti, ki rad in z goreč-nostjo spolnjuje božje in cerkvene zapovedi, Boga časti in lju-bi čez vse, svojega bližnjega pa kaker sam sebe ter vestno zveršuje svoje stanovske dolžnosti. Za to je lahko vsakedo po-božen, bodisi star ali mlad, bogat ali siromak, učen ali neuk, zdrav ali bolan, bodi si v tem ali onem stanu.

Z g l e d.

Blaženo devico Marijo je zvesto posnemala sv. Marija Fran-čiška, devica tretjega reda svetega Frančiška. Pobožna je bila že v otročjih letih; njeno največje veselje je bilo pri sveti mašibiti in pri svetem obhajilu. Vsaki dan je opravljala sv. križev pot

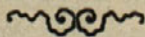
¹⁾ Dj. apost. 1, 14. ²⁾ Slava Marije, I. del, § 10.

in še druge molitve, ki jih ni nigdar opustila, ali skrajšala, tudi v bolezni, v zaničevanju in preganjanju ne. V Bogu je ljubila tudi svojega bližnjega, spoštovala in slušala je duhovščino, zlasti svojega spovednika, tudi takrat, ko je bil proti nji strog. Nigdar ni tožila čezenj, še veliko manj čez Boga, zakaj ji pošilja boizen, zakaj dopušča, da jo preganjajo lastni oče, sestre, tovarišice in celo duhovniki. Zavoljo svojih pobožnosti pa ni zanemarjala ročnega dela; vsaki večer je imela ravno toliko storjenega kaker njene sestre, ki niso bile pri sveti maši, ne pri svetem obhajilu. Prava resnična pobožnost ni nemarna ali lena, temveč pridna, delavna, ker želi dopasti Bogu ne samo z molitvijo, ampak tudi z delom.

Posnemaj tudi ti Marijino pobožnost po zgledu svete Marije Frančiške. Vsak dan opravi jutranjo in večerno molitev, redovne očenaše in druge pobožnosti, ketere ti je dovolil tvoj spovednik. Zbrano moli pred jedjo in po jedi, tudi angeljsko pozdravljenje zjutraj, opoldne in zvečer; ako vtegneš, bodi pri sveti maši in pogosto prejemaj zakramenta svete pokore in svetega obhajila. Vestno opravljaj svoje stanovske dolžnosti; izroči se božji volji in ne opuščaj kar moreš storiti dobrega.

Molitev sv. Alfonsa Marije Ligvorija.

O preblažena devica, moja mati, Marija, sprosi mi milost molitve in samote, da bom, prost neredne ljubezni do stvari, svoje serce obračal k Bogu in proti nebesam, kjer upam tebe in tvojega božjega Sinu Jezusa gledati in celo večnost ljubiti Amen.

O mesečnih shodih tretjerednikov.

Z dosedanjih obiskov tretjeredniških glavnih in krajevnih skupščin — kolikor jih je bilo dosedaj mogoče obiskati — sem spoznal, da cveto tiste, v katerih se mesečni shodi redno verše, in da so povsod slabji in mlačni tisti člani III. reda, ki mesečnih shodov ne obiskujejo. O obiskih in vseh jih bom, če bo kazalo poročal drugikrat; za sedaj se mi pa zdi zelo potrebno omeniti poglavitno o mesečnih shodih tretjerednikov, da bi dobri stanovitni ostali, zanemarjeni se pa poboljšali, ali se pa, kaker suhe in drevesu škodljive veje, odstranili od zdravega debla, če se spreobèrniti ne marajo.

Hoditi na mesečne shode je za vse tretjerednike, ki jih ne opravičuje važen vzrok, prava dolžnost, ki jo vodilo v II poglavju § 11 nalaga z besedami: »K mesečnim shodom, ki jih bo sklical predstojnik, naj prihajajo«. Iz tega je razvidno, da so I. predstojniki dolžni mesečne shode sklicevati,*) 2. da so tretjeredniki dolžni na nje prihajati.

Vodilo izraža s temi besedami z a p o v e d. Ni torej samo nasvetovano, kaker glede posta: »hvalevredni pa so tisti, ki se postijo ali zderže mesnih jedi... (II. 4) ali glede vsakdanje sv. maše, kjer pravi (II. 11): »Kedor more...« Kaker zahteva redovno molitev, spoved itd. ravno tako zahteva z istim izrazom obiskovanje mesečnih shodov: »n a j prihajajo«, kaker preje: »naj se spovejo, naj molijo«. Mesečni shodi niso prepuščeni prosti volji voditelja ali tretjerednikov, ampak so v vodilu zapovedani. Zato se morajo veršiti. Kaj pomaga obilno tretjeredniških skupščin, če so pa zaspale v globoki mlačnosti, in kaj koristi skupščini nekaj udov več imeti po številu, ako pa ne izpolnujejo, kar so obljubili in tretjemu redu več škodujejo, kaker pa koristijo?

Mesečni shodi so zapovedani, ker so koristni in tudi potrebni, če hoče tretji red doseči svoj vzvišeni cilj.

Tretji red ni bratovščina, v kateri se veliko moli, ampak je pravi cerkveni red, v katerem živijo mej svetom bivajoče osebe. Tretji red je družba ljudi, ki so stopili v šolo kerščanskih čednosti. Tretji red je izbrana vojska vojakov sv. cerkve, ki se bojuje pod zastavo sv. Frančiška. Samostani in redovne družine razpadejo, če se ne ravnajo po predpisih, tretji red tudi opeša, če kerši zapovedi vodila. Vsako društvo in družba mora imeti svoje sestanke, brez njih je drevo brez sadu in vsahne. »Tudi Marijine družbe imajo vsaki mesec svoje shode in temu se imajo zahvaliti, da vspevajo. Tretji red je po svoji naturi in svojem namenu še bolj vzvišena in bolj važna vstanova ko Marijine družbe in zato zasluži vsaj enako skerb in gojitev.... Bolje je biti brez redovne skupščine, ko imeti mlačno, ki komaj še diha(**). Tretji red je izbrana vojska, posamezne skupščine so

*) Directores III. Ord. videant: Tischler, Handbuch zur Leitung des dritten Ordens, editio sexta pag. 254 et seq. Stariše izdaje ne veljajo. Kupi naj to knjigo blagajna dotične skupščine.

**) Tischler v navedeni knjigi str. 257.

oddelki te vojske. Vojake je treba vaditi in redno uriti, drugače se samo za napotje. Tretjeredniki se morajo tudi vaditi v duhovnem crožju za boj proti svetu, mesu in hudobnemu duhu. Vaje so mesečni shodi. — »Dva, trije nevredni in nezmožni vojaki morejo vse druge pokvariti ali vsaj ovirati. Čemu jih torej vlačiti sè sabo? Čemu se vedno nanje ozirati in terpeti? Izključite jih iz tretjega reda, da bote sami mirni in bodo drugi imeli veljavo. Da ta in oni v tretjem redu živi, ni neobhodno potrebno; da pa tisti, ki so v tretji red sprejeti, svojemu stanu čast delajo, to je brezpogojno potrebno. Zato, visokočastiti gospod vojskovodja, voditelj tretjega reda, ne prizanašajte. Odpustite tiste, ki so v duhu že davno od tretjega reda odpadli in se tudi na zunanaj tretjeredniškega življenja več ne vdeležujejo. Proč s takimi! Ta predlog stavim zè vso odločnostjo. Imejte raje osemdeset dobrih udov, ko sto slabih, ki so slabi zato, ker jih onih dvajset slabih kvari in jim dela nečast. Bodite prepričani, da bote za deset slabih dobili dvajset dobrih, ki bodo vstopili ko bodo videli, da vlada v tretjem redu, in zagotovim vam, da bodo vstopili ne le ženske, ampak tudi možje.«*)

Mesečni shodi imajo namen, vedno na novo poživljati redovniški duh, navajati k zvestemu izpolnjevanju vodila, vterjevati in izpopolnjevati pravo kerščansko življenje, odpravljati napake, opominjati in svariti proti razvadam in mlačnosti, razlagati vodilo in dolžnosti, kazati v svetnikih in svetnicah tretjega reda ogledalo popolnosti in raznih čedosti. Pri mesečnih shodih dobivajo tretjeredniki več serčnosti, spoznavajo se med seboj, vnemajo se za nadaljne boje. Onemoglim se vlije nov pogum, dobri se poterjujejo, nevredni odpravljajo.

Mesečni shodi so šola tretjerednikov. Tu spoznavajo svoj vzvišeni poklic in cilj, dolžnosti, ki jim jih nalaga vodilo, tu se napajajo sè serafinskim duhom ljubezni do Boga in do bližnjega.

Mesečni shodi so studenec novih milosti. Pri njih opravljajo skupne molitve, prejemajo posebna navdihnjenja sv. Duha, dobivajo izredne milosti. Zato je pa tudi dovolila sv. cerkev popolni odpustek vsem tretjerednikom, ki se vdeležijo mesečnega shoda, prejmejo vredno sv. zakramente, obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Iz tega je razvidno, da sv. cer-

*) P. Laur, von Landhut, der Regelpater II. izd. str. 250.

kev želi, da se mesečnih shodov redno vdeležujete. Zastonj in brez namena ni podelila tolikih milosti.

Pri mesečnih shodih se izveršuje navadno tudi zapoved vodila: »Vsak naj po svoji moči daje miloščino« (II. 12) Keteri ne hodijo na shode, tudi te zapovedi večinoma ne izpolnjujejo. Keteri pa hodijo, opravljajo dela Marije in Marte: poslušajo božjo besedo in molijo, ter verše tudi telesna dela vsmiljenja.

Sploh tisti, ki mesečne shode zanemarjajo, niso in tudi ne morejo biti dobri tretjeredniki. Podobni so cvetlici, ki je bila presajena v serafinski vert, pa ji manjka sedaj blagodejnega dežja mesečnih shodov, da ne more razviti cveta, še manj obrodititi sad. Tretjerednica, ki mesečne shode zanemarija, ni prava tretjerednica, saj vodila ne pozna, njega zapovedi prestopa brezmiseljno, čednosti nima, za napredek se ne meni, termoglava postane, v mlačnost pade, prvotno ljubezen popusti. Na sebi ima le še škapulir in pas, redovne molitve opravlja, pa razmišljeno, sv. zakramente še prejema, pa brez pravega sadu, vse drugo od redovniškega življenja ji manjka. Ime ima, da je v tretjem redu, pa je brez redovnega duha.

Če se zanemarjajo mesečni shodi, se daje pohujšanje drugim, ki potem tudi izostanejo. Stari udje pešajo, novi se ne oglasajo, sè silo se vleče naprej, pa ni nobenega življenja. Kedor je goreč tretjerednik, ta bo z veseljem hodil na shode in bo povabil nanje tudi druge, ki še niso v tretjem redu. S tem bo marsikaterega pridobil za tretji red in za vse dobro. Naj bodo torej mesečni shodi tretjerednikom zelo pri sercu in nihče naj od njih po nemarnosti ne izostaja. Kedor pa zanemarija to dolžnost, prestopa važno zapoved vodila, daje slab zgled drugim, žali voditelja in goreče tretjerednike, oropa sebe mnogih milosti in ne bo nikedar dober tretjerednik.

Kako se je treba mesečnih shodov vdeleževati? Hodi nanje redno, o pravem času in z veseljem. Redno, da ne boš nobenega opustil brez važnega vzroka. Opraviči te bolezen, predolga pot, služba; neopraviči te pa kaka druga pobožnost, obiski in nepotrebna opravila. In če ne moreš iti, potem se opraviči sam ali po drugih. — Hodite o pravem času da ne zamudite začetnih molitev, ki so predpisane, da se opravijo pred shodom. To velja posebno za tretjerednike po mestih.

In z veseljem se shodov vdeležujte. Saj se ravno na njih čutite bolj povzdignjene v svojem visokem poklicu. Tukaj vidite koliko bratov in sester imate iz vseh stanov, vsake starosti. Tukaj ste vsi enaki in ste enega duha in enega serca; druží vas serafinska ljubezen v eno veliko družino duhovnega očeta sv. Frančiška.

Opravite glasno predpisane molitve pred shodom in po shodu, tako da bote vsi na glas odgovarjali in menjaje se molili psaljm: »Iz globočine...«

Poslušajte nauk, ki vam ga daje voditelj in ga obrnite na se, da vam bo kaj koristil. Napačno je zvrčati vse opomine na druge. Če tako ravnaš, grešiš proti ljubezni do bližnjega, s krivo sodbo itd., tvoje serce pa prazno ostane. Ravno tako ni prav presojati pridigarja ali voditelja. Kaj tacega morejo biti zmožne le slabe tretjerednice. Če imate kaj proti njemu ali če kaj želite, naj mu pove odbor skupščine pri seji.

Nauk ob shodu naj ti bo šola kerščanske popolnosti in pravega redovnega življenja. Pri najbolj priprosti pridigi nabereš lahko nekaj zern, s katerimi se hraniš do prihodnjega shoda, in pri tem poviješ lahko zopet nekaj cvetic kerščanskih čednosti v lep šopek, da se vadiš v čednostnem življenju.

Pri shodu se oznanijo imena vmerlih sobratov in sester; moli zanje in jim daruj sv. obhajilo, odpustke ali kaj drugega. Naznanijo se tudi dnevi odpustkov, vesoljnih odvez in papeževga blagoslova. O priliki se vam priporoči tudi, da naročíte »Cvetje«, glasilo tretjerednikov. Ta časopis priporočajte, ker je vaš časopis, pridno ga berite in ravnajte se po njegovih naukih. Mnogim, ki ne morejo na mesečni shod, nadomestuje ravno »Cvetje« potrebni nauk.

Zdaj je pa treba še nekaj omeniti za tiste, ki nimajo voditeljev in skupščin, ali ki so preveč oddaljeni od njih, ali pa iz katerega družega vzroka ne morejo na shod, ali tega sploh ni.

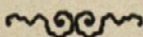
Tudi za te je rimski sedež poskerbel s tem, da je dovolil, da smejo tretjeredniki sami mej seboj mesečni shod prirediti z dovoljenjem svojega voditelja. Če so torej tretjeredniki preveč oddaljeni — vsaj eno uro — od sedeža skupščine, ali v skupščini sami nimajo voditelja, ali je ta zaderžan, smejo zbrati z dovoljenjem predstojnikovim — brez tega dovoljenja naj se ne zbirajo — ali v kaki podružnici ali kapelici ali celo dvorani, naj

opravijo za shod predpisane molitve, naj eden izmej njih prebere primeren nauk ali življenje svetnika ali pripravno berilo — takih naukov imete v raznih letnikih »Cvetja« dovolj — naj molijo ali redovne litanije ali serafinski rožni venec ali kaj drugega. Tudi zapeti smejo pobožne pesmi. Če na ta način shod sami priredijo in zadostijo drugim pogojem, ki so predpisani za zadobitev odpustkov, so vsi ti pri takem shodu zbrani tretjeredniki deležni popolnega odpustka. Povdarjam pa še enkrat: Tak shod se sme veršiti samo z dovoljenjem predstojnika skupščine. In če se napravi v cerkvi ali kapelici, je seveda treba tudi dovoljenja gospoda župnika ali duhovnika, keterega skerbi je izročena dotična cerkev ali kapelica.*)

Kaj naj iz te cerkvene odredbe posnamemo? Prav lep nauk, da sv. stolica mesečne shode zelo visoko ceni in da smo zato dolžni prav marljivo in s pravim duhom jih obiskovati.

Dostavek: Kjer je v kakem kraju dvojna tretjeredniška skupščina, je vsak tretjerednik dolžan obiskovati mesečne shode tiste skupščine, v kateri je vpisan. Dovoljeno je pa v mestih tudi prestopiti iz ene skupščine v drugo, če je ta komu bolj pripravna.

P. S. Z.

Sv. Elžear in bl. Deljina.

P. G. A.*)

I. Njiju mlada leta.

Stoletje sv. Ludovika se je nagibalo h koncu, ko se je prikazal mož, ki je imel na nekoliko skromnišem odru obnoviti pobožnost, vsmiljenost, pravičnost in vladarske lastnosti tega

*) Tu dotična določba rimske kongregacije z dne 30. prosinca 1896:

In nonnullis praesertim ruralibus parocciis non raro accidit, quod Tertiarii singulis mensibus coadunentur absque Sacerdote Directore, aliis ministerii pastoralis laboribus impedito, atque orationes de more faciendas recitent, et loco habendae conferentiae spiritualem audiant lectionem. Quaeritur an Tertiarii ita coadunati lucrari valeant Indulgentiam plenariam mensili conferentiae assistentibus concessam?

Resp. Affirmative, si legitime convenerint, de auctoritate videlicet Directoris. (Tischler, pg. 313.)

**) Po Petra Žirarda «Saint Elzéar de Sabran et la bienheureuse Delphine de Signe». Paris 1912.

velikega kralja. Bil je to Eljzear Sabranski, baron Ansuiški in grof Arijski. On in njegova soproga, Deljina Sinjska, sta bila mogočen zgled svoji dobi. Deljina, zapisana v tretji red kaker njen soprog, se je po njegovi smerti odpovedala vsemu bogastvu in od tedaj, posnemaje asiškega vbožca, sv. Frančiška, živela le o miloščini. — Dogodki, ki jih bomo popisali, spadajo večinoma v štirinajsto stoletje. Priča njih pa je bila deloma južna Francija, deloma tudi južna Italija. —

Eljzear se je rodil l. 1285. Rojstni kraj njegov se za terdno ne da določiti. Po mnenju nekaterih je Ansuiz (Ansois), po drugih, kar je bolj verjetno, grad Robian (Robians), dandanašnji v razvalinah severno od Ansuiza mej Küküronom (Cucuron) in eškimi Kabriérami (Cabrières) v vokliškem departmentu v Provansi na Francoskem.

H koncu trinajstega stoletja sta v gradu ansuiškem prebivala Eljzear Sabranski in Cecilija Agultovska (d'Agout). Od otrok tega zakona omenimo: Hermenegiljda, očeta sv. Eljzearja; Viljema, opata sv. Viktorja v Marselju; in Brigolo, soprogo Žirarda Viljnevskega, mater svete Rozaline. — Grad Sabran, ki je po njem ta hiša imela ime, pa sicer v našem popisu nima nobene posebne važnosti.

Hermenegiljd se je poročil z Lavduno Obsko (d'Aube). Imenovali so jo splošno, zavoljo njene bogoljubnosti in dobrotelčnosti, »Dobro grofinjo«. Saj se je celo na sprehodih kaj rada ločila od družbe, da se je mogla z Garsando Aljfant, v duhovnih rečeh zelo izobraženo gospo, pogovarjati o pobožnosti.

Svojega sinčka je po rojstvu, kaker nam je neki star pisavec sporočil, darovala Bogu s temi-le besedami: »Moj Bog, Gospod vseh stvari, zahvalim te za tega otroka, ki mi ga je tvoja dobrotla podelila; ponižno te prosim, sprejmi ga za svojega služabnika in obsiplji sè svojim blagoslovom. Ako pa vidiš, da bi imel tvoji volji nepokoren biti, vzemi ga s tega sveta, berž, ko bo očiščen v svetem kerstu.«

Lavdunino darovanje je bilo Gospodu dopadljivo. Komaj je dopolnil deček svoje tretje leto, že je razodeval veliko vsmiljenost do vbogih. Ko so ga še pestovali in ž njim na rokah srečali vbožca zunaj grada, je jokal in se ni dal pomiriti, dokler se ni podelila vbožcu miloščina. Ta dogodek iz njegovih otročjih let se vidi zdaj naslikan v ansuiški cerkvi.

Ko je Eljzear dopolnil svoje peto leto, je denar, ki so mu ga dajali stariši, delil vbogaime, in k mizi vabil verstnike, naj rajši vboge. Bil je prijazen, miroljuben, poslušen, kratko rečeno, ljubezniv deček.

Žal, da »Dobra grofinja« ni dolgo vživala veselja nad njim. Vmerla je v cvetu let. Od tedaj je mejtem, ko je njegov oče prebival v Italiji, Eljzear ostal v Ansuizu pod varstvom starega očeta in gospe Garsande, ki jo je spoštoval kaker mater.

Ob svojem času je stopil v šolo v opatiji Sv. Viktorja v Marsélju. Pod modrim vodstvom njegovega strica Viljema Sabranskega, prav tako učenega kaker tudi pobožnega moža, je bil ta samostan tako sloveč zavoljo svojih prebivavcev svetosti, da je dobila njega okolica ime »raj«. Eljzear je rasel tam v modrosti in milosti božji. Sè svojo pokorščino, gorečnostjo in nežno skerbjo za sv. čistost je vsem lahko služil za zgled. Tolika je bila njegova gorečnost, da je želel — tako ga je slišal govorečega neki redovnik — mej nevernike iti in za Kristusa kri preliti.

Dve leti pred rojstvom Eljzearjevim je zagledala luč tega sveta Deljфина Sinjska iz plemenite hiše glodeveške (de Glauvevez) v gradu Pvimišélju (Puy Michel), ki je zdaj tudi v razvalinah, ne daleč od Düranse (Durance) in rečice Ase (Asse) v Provansi na Francoskem. Njen oče Viljem Sinjski (po mestu Sinji (Signe) blizu Tulona) je bil iz rodu grofov Marséljskih (Marseille). Njena mati, tudi Deljфина po imenu, je bila rodovine Barrá (Barras), staroplemenite, ki niti v veliki revoluciji ni omadeževala svojega imena.

Sè sedmim letom je bila Deljфина sirota, dana kaker pripoveduje poročilo, v vzgojo redovnicam avguštinkam sv. Katarine v Sorbih (Sorbs). Najberž je tam prebivala tudi sestra Cecilija, njena teta.

Tudi Deljфина je razodevala veselje do samostanskega življenja ter je že v osmem letu sklenila, da bo redovnica. Ali ker ni imela ne sestre ne brata in bila edina dédična mnogih grajščin in velikega posestva, so mislili njeni sorodniki kmalu na to, da bi jo poročili s kakim mogočnim gospodom. Ona pa ni hotela o tem nič slišati. Da ne bi bilo vzroka ali pretveze za zakon, si je želela videti grajščine požgane, pokrajine njenega posestva pomendrane in služabnike ter podložnike raz-

peršene. Še več! Da bi prosto mogla le Bogu služiti, je želela zgubiti vid.

Tako sta živela, Eljzear pri Sv. Viktorju in Deljfinina pri Sv. Katarini, v samoti, le za učenje in pobožne vaje. Kar so človeške namere to njihuno življenje siloma pretergale Ali nasledak prav te sile je bil, da se je prirojena čednost povzdignila do junaštva. Pervi naskok sta storila dva Deljfinina strica. **Prišla sta nekega dne v sorbski samostan in, videvši, da samostanskega tihega zidovja njiju netjakinja ne bo hotela tako lahko zapustiti, sta ji rekla, da jo neka zelo priletna gospa želi še videti. Zvijacha se je pošrečila in vbogo dekcle je bilo ločeno od dragih redovnic.**

H. Angeljski zakon.

Hermenegiljd je bil v drugič poročen z Elizabeto iz mogočne rodovine Boške (Baux), ki je poveljevala čez devetinsedemdeset terdnjav in se je vojskovala zoper Barcelono za provanško krono.

Karol II. Anžúvski, grof Provanški in kralj Sicilije, je izročil Hermenegiljdu grofijo arijansko blizu Napolja. In hoteč zvezati sinu svojega prijatelja s kako visoko in mogočno gospo, se je ozerl na grajščakinjo Pvimišéljsko ter vkažal njenim sorodnikom, pripeljati jo v Marseljo. Ko sta njena strica temu povelju hotela vstreči, se je, ne boječ se kralja, Deljfinina odločno vperla. Tedaj sta se, iz strahu pred jezo kraljevo, tako deleč spozabila, da sta svojo netjakinjo lasala in tepla.

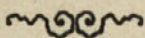
Necega dne je zbežala v podstrešje. Našli so je, ko je jokaje izročevala Bogu in preblaženi Devici svoje devištvo. »Sveta Devica — tako je molila —, ako je všeč tvoji dobrotni volji, da imam tvojega božjega sinu za ženina, pomagaj mi v ti uri, ko sem brez človeške pomoči.« Po ti molitvi je čutila v svoji duši toliko moč, da je, stopivši iz samote, želela iz ljubezni do Jezusa in svetega devištva razsekana biti v drobne kosce.

Ko so videli sorodniki, da zoper njeno stanovitnost nič ne premorejo, so si vzeli za posredovavca nekega patra frančiškana, ki je vanj imela Deljfinina veliko zaupanje. Po tem posredovanju se je naposled ydala in zaroka se je vpričo kralja in nadškofa slovesno obhajala. Deljfinina je štela tedaj okoli petnaist, Eljzear še le trinajst let. Dve leti pozneje je bila poroka.

Kako neumljiva so pota božje previdnosti! Tisti trenutek, ko se je zdelo, da so se načerti sveta vresničili, se je zgodilo, da so bili po junaštvu mladih poročencev vničeni, in zakon, ki se mu je Deljina tolikaj vstavljala, je postal obema izvir odlične svetosti.

Ko je bila Deljina sama sè svojim mladim sprogom, mu je rekla: »Ako sem v ta zakon dovošila, se je to zgodilo, ker sem spoznala tvoje lastnosti in tvoje plemenito serce, in sem bila prepričana, da si nagnjen k najlepši čednosti. Zato se ti ne bojim razodeti, da sem sklenila ohraniti zaklad devištva.« Govorila mu je dalje o kratkosti življenja, o ničemernosti sveta in o lepoti nebeške slave. In to prigovarjanje, ki ga je milost božja podpirala, ni bilo brez uspeha. Eljzear je vslišal prošnjo svoje mlade soproge. S kako obljubo se tedaj še ni zavezal; storil pa je to pozneje.

(Dalje prih.)

Samostan sv. Klare v Ribnici.

Samostan sv. Klare?! Taki samostani so res bili nekedaj tudi v naši slovenski domovini. Tudi v Gorici je bil in nekaj poslopja še stoji, pa ni več samostan; le ulica, ki gre mimo, se imenuje še zdaj po sveti Klari. Ali samostan sv. Klare v Ribnici! Kateri Ribnici? Kranjski, štajerski ali morda celo koruški? V nobeni izmed teh! Ribnica našega nadpisa, stoji visoko gori na severu, v Meklenburgu, na bregu Vshodnega morja.

Ta, sedaj nemška, dežela je bila nekedaj slovenska, kaker krajna imena še zdaj pričajo. Sedanji prebivavci govore sicer neko nemško narečje (plattdeutsch), ali kervi so večinoma slovenske ali vsaj sè slovensko mešane. Tudi vladajoča rodovina je po moški strani slovenske kervi.

In nekedaj je bila ta dežela seveda katoliške vere, kaker vsa Nemčija. Redovniki sv. Frančiška so nekedaj tudi tamkaj oznanjevali besedo božjo in hčere svete Klare so v svojem samostanu v Ribnici pobožno Bogu služile skozi stoletja. Ta samostan ima torej svojo znamenito zgodovino, ki upamo, da bo mikala tudi naše bravce in bravke.

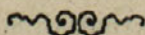
Popisala jo je za sedmo stoletnico reda sv. Klare neka redovnica samostana sv. Klare v Vaalsu v Holandiji, ki je pa ro-

jena meklenburžanka. Knjiga ima naslov »Das Claren-Kloster zu Ribnitz Eine historische Skizze nach gedruckten und ungedruckten Quellen. Stimmen aus St. Clara von Vaals. Kommissionsverlag von Carl Aug. Seyfried & Comp. München« (Cena Mk. 2.)

Keteri Slovenec ne bi bil radoveden na to knjigo, zlasti če je sam frančiškan in morda celo ribničan? Naročili smo jo torej in po kratkem pregledu smo se obrnili do predstojništva samostana sv. Klare v Vaals za dovoljenje prevoda ali prostega posnetka v »Cvetju«. To dovoljenje nam je radovoljno in jako prijazno dala pisateljica, ki je menda tudi prednjica samostana, sestra Marija Jožefa V. od presvetega Serca Jezusovega, ter nam poslala tudi plošice treh podob, ki so natisnjene v knjigi, in se bodo natisnile tudi v »Cvetju«, ko pridemo v povesti do tja, kjer so potrebne.

Tistim našim bravcem in bravkam, ki bero tudi nemške knjige in časopise, pa naznanjamo pri tej priliki, da izhaja v vaalskem samostanu prav ljubek mesečnik z naslovom »Stimmen aus St. Clara von Vaals. Monatschrift zur Verehrung des göttlichen Herzens Jesu im allerheiligsten Sakrament. Preis jährl. für Oesterreich 1 $\frac{1}{2}$ K.« Denar se more poslati v »**Aachen**, Hauptpost, Schliessfach 30.«

(Dalje prih.)

Marijina mašna družba v Mariboru.

Marijina mašna družba sè slovensko podružnico pri oofrančiškanih v Mariboru je mej Slovenci še le kratko časa razglašena.*) Ni se nam torej čuditi, ako ni tako znana in cenjena kakor zasluži. Zato hočemo posebej neketere njenih prednosti omeniti.

1. Udje te mašne zveze ne dajejo denarja za sv. maše sploh, ampak vsak društvenik plača sam letno sv. mašo. Iz tega sledi prvič velikostevilo sv. maš, ki je ravno toliko, kolikor je živih članov. Več ko je teh, več je sv. maš, večji je tudi dobiček posameznega. Marijina mašna družba, z glavnim sedanjem v Ingolstadt na Bavarskem, ima pa nad 770.000 živih

*) Gl. Cvetje XXX. zv. 5., 8. in 11.: Marijina (Ingolstadtska) mašna družba

udov. Pride torej na dan nad 2000 sv. maš. To je res kaj velikega! To mora biti vsakemu udu v največo tolažbo! Ker je namen teh sv. maš tako določen, da koristijo predvsem tistemu udu, ki je najbliže smerti in tistemu, ki je zadnji vmerl, lahko spozna vsak, kolik dobiček ima ob smerti in takoj v vicah iz toliko tisoč sv. maš. Kaj takega si nihče, tudi najbogatejši, oskerbeti ne more, ker ne ve za dan smerti in tudi ne more dobiti toliko duhovnikov, ki bi žanj maševali. V naši mašni zvezi pa je že naprej določeno, da se sv. maše vsak dan darujejo za vmirajoče in ravnokar vmerle. Milosti so sicer v božjih rokah, Bog jih deli po neskončni svoji pravičnosti in modrosti, vendar moramo reči: Prav dobro skerbi za svojo dušo, kedor si zagotovi toliko duhovno pomoč sè sv. mašami.

Ker plača vsak ud letno sv. mašo sam, ima naša mašna družba še drugo prednost, sv. maše darujejo domači duhovniki in dušni pastirji. Prosto je sicer vsakemu, dati za sv. mašo, kjerkoli hoče, vendar bodo udje navadno plačali sv. mašo tam, kjer jim je najbliže, pri svojih duhovnikih. V domači cerkvi so tudi lahko osebno pričujoči pri društveni sv. maši, ako vejo, kedaj se opravi. To pa ni dolžnost, le če je lahko mogoče, se stori.

2. Namen zadružne sv. maše je nad vse spodbuden. Daruje se namreč v čast brezmadežni Materi božji. Od tod ime Marijina mašna družba. V priserčni ljubezni do Marije Device, skerbi vsak ud za letno sv. mašo njej v čast. Marijino češčenje je prvi in neposredni namen sv. maše. Vsak ud torej sodeluje k češčenju nebeške Kraljice na prelep način. Nič večega ne moremo darovati v čast Brezmadežne kakor samega njenega božjega Sinu. Treba pa pomisliti, koliko sv. maš se daruje v tej mašni zvezi dan na dan. Kako zelo se torej pospešuje Marijino češčenje v njej. Iz Marijinega češčenja je ta družba izešla, k res imenitnemu njenemu češčenju tudi pelja.

Ko izkazujemo nebeški Gospe tako visoko čast, smemo tudi po pravici upati njeno veliko pomoč v življenju in smerti. Zato ima naša mašna zveza nadalje kot posrednje namene sledeče:

- a) pridobiti za se Marijino materino varstvo, zlasti v slednjih stiskah, torej srečno smertno uro;
- b) posebej za tistega uda, ki bo najprej vmerl;

c) za vse žive kaker tudi pokojne člane, ki morda še v vicah terpé;

d) posebej za tistega, ki je najzadnje vmerl.

Tako je določen namen za društveno sv. mašo v Marijini mašni družbi. Osebne namene in prošnje pa seveda lahko vsak sam pristavi.

3. Marijina mašna družba je sicer nemškega izvora in njen glavni sedež je v Ingolstadtu na Bavarskem, vendar je že tako po celem svetu razširjena, da jo imenujemo boljše katoliško ko nemško. Ima namreč veliko udov celo na Ruskem. Njej so se pridružili avstrijski Sloveni: Čehi, Poljaki, Hervati, Slovaki in — upamo, da se ji bodo tudi Slovenci! Leško jo torej tudi že imenujemo »slovansko« mašno družbo. Seveda so njena pravila tiskana tudi v drugih svetovnih jezikih, kakor v francoskem, angleškem, italijanskem. Razširjena je tudi v Sv. deželi, v Egiptu, na Kitajskem, posebno pa v Ameriki. Za svoje ude šteje mnogo škofov, nadškofov in kardinalov. Tudi sam sv. oče papež Pij X. so ji od l. 1910. pridruženi. Ali se more torej komu za malo dozdevati, biti ud tako častitljive družbe?

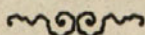
4. Dar za vzdrževanje družbe je poljuben in zelo majhin. Zadostuje nekaj vinarjev na leto. Ker pa je za ude težavno, na tak majhin dar misliti vsako leto, ker je za oddaljene celo nemogoče, ga donašati, zato se lahko rešijo z enkratnim večjim darom, ki dosega za celo življenje navadno 3 krone 50 vinarjev. Sè samo pristopnino (50 vin.) družba ne bi mogla shajati. Čisti prebitek ali dohodek oberne mašna družba v dobre namene; pred vsem je v smislu mašne družbe same, da se vzgajajo mašniki; nadaljni namen je, podpirati zunanje misijone med pagani in verniki. Najnovejša pravila Marijine mašne družbe kratko pravijo: »Morebitni prebitek se porabi za notranji in zunanji misijon. Glede na te dobre namene, ki jih družba ima, darujejo nekateri blagi udje celo več, kakor je navadni dar. V smislu pravil hoče rabiti tudi slovenska podružnica v Mariboru udnino na iste dobre namene.

5. Marijina mašna družba je slednjič preskušena v dolgotrajni, stanovitni in zvesti upravi. Višji predstojniki skerbijo, da se skoraj pred 200 leti začeto delo zmiraj na isti način nadaljuje, krepi in živi. Udom se torej ni bati, da bi po smerti začasnega upravitelja družba prenehala. Ne, velika duhovna

pomoč, ki je v družbi obljubljena, je udom tudi zagotovljena.

Kedor te prednosti Marijine mašne družbe premisli, bo spoznal veliko srečo, da ima priložnost njej se pridružiti pri slovenski podružnici v frančiškanskem samostanu v Mariboru.

Uprava mašne družbe.

Spreobrnjenje na smertni postelji.

Gotovo vas je, dragi tretjeredniki, v dno serca pretresel dopis iz dnevnika slovenskega dušnega pastirja v Aleksandriji, ki ste ga brali v osmem zvezku lanskega Cvetja. Ta dopis nam priča, kam lahko zajdejo tudi naša dekleta, ako iščejo kruha na tujem, pa pri tem pozabijo na — eno, ki je najbolj potrebno — na skerb za svojo nevmerjočo dušo. Najboljši nauk za taka neskušena dekleta je: »Ostanite doma in marljive bodite, pa boste ohranile vero in poštenje. Kaj vam pomaga, ke bi vso Ameriko in Afriko pridobile, če se pa izneverite Bogu in domovini!«

Žalostni dopis iz Aleksandrije o nesrečni Mariji Noišer me je spodbudil, da po dolgem času zopet nekaj napišem za »Cvetje« in sicer nekaj — veselega, tolažljivega, spodbudnega. Dokazal bom namreč sè zgledom, koliko dobrega store pobožni tretjeredniki za rešitev nevmerjočih duš, zlasti, ako obiskujejo bolnike. To, kar bom zapisal, se je godilo vse izvun spovedi, zato lahko očitno povem dobri stvari v korist.

Pri nas na Viču je živel samec, neki Jožko Pleško. V mladih letih si je služil kruha kot mlinar. Do gotove starosti je bil silno pobožen, zlasti je bil vnet častivec Matere Božje. Nekega dne — tako so mi ljudje pravili — se je pa z Jožkovo pobožnostjo obernilo na napačno pot. Seznanil se je bil z nekim beračem. Ta ga je pridobil popolnoma za se. Bajе mu je dal brati neke napačne bukve. In res! Odkar se je Jožko seznanil s tem človekom, je pustil vso dotedanjo pobožnost. Ne za molitev, ne za cerkev, ne za sv. zakramente se ni prav nič več znenil. Postal je pravi — čudak. Tudi mlinarstvo je pustil in poprijel se mehanike. Dasi samouk, je bil vender zelo spreten v popraviljanju biciklov, avtomobilov itd. Z Jožkom sem bil osebno znan in sva se večkrat kaj pomenila, le o cerkvi, o spovedi ni bilo

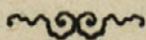
ž njim govoriti, ker je bil — previsok v svoji domišljiji in svojem modrovanju. Bal sem se, kaj bo ž njim, ko bo zbolel, ker je vedno bolj hiral, ker se je bil enkrat silno potolkel, ko je padel z bicikla. Lani so ga pa moči vidoma zapuščale. Vender je boleznj junaško kljuboval in se čez dan kar ni dal v posteljo. V boleznj ga je večkrat obiskala sestra Elizabeta, prednica tukajšnjega dnevnega otroškega zavetjišča, ki ima pa tudi skerb za bolnike po župniji. Nekega jutra v avgustu pride ta sestra v župnišče in potoži da: »Jožko je vedno slabej, noge mu že otekajo, bojim se, da bo vmerl — a o spovedi, o duhovniku neče kar nič slišati. Prosim, poskusite ga kako omehčati in pripraviti za sv. zakramente.« Takoj se napotim tja. Grede mimo cerkve sv. Antona, mu posebej priporočim nesrečnega, terdovratnega Jožka. Ko pridem v njegovo stanovanje, ga dobim že pojemačega vsled bolečin. Z lepa začnem ž njim govoriti: »Jožko, slabi ste, kaj ke bi se nekoliko pogovorila in napravila malo računa z Bogom.« Pa odgovoril mi je tako, da sem sprevidel, da bo terda ž njim. Rekel je s tresočim glasom: »S tem me pa nikar ne mučite, ne boste nič opravili. Jaz se bom že sam spravil s svojim Bogom.« Iz teh besedi sem spoznal, da je poln protestantovskega duha. Še ga nagovarjam, prosim, opominjam — vse zastonj! Ko sem spoznal, da se Jožko res z lepa ne omehča, sem mu začel resnobniše govoriti o smerti, o pogrebu brez duhovnika, brez zvonjenja, v neblagoslovljeno zemljo itd. Pa vse je bilo brez vspeha! Že sem skorej obupal nad njegovo spreobertivijo. Mislil sem si: Če je pa tako, pa naj bo Jožkova smert — svarilen zgled mnogim terdovratnim v župniji, ki tudi ne marajo za Boga in cerkev. Da bi bilo pa moje ravnanje v slučaju smerti pri pogrebu opravičeno, sem poklical dva zanesljiva moža kot pričj Jožkove terdovratnosti na smertni postelji. V njiju pričujočnosti še enkrat vprašam bolnika: Jožko, vpričo teh dveh mož vas še enkrat prosim in vprašam: Ali boste sprejeli sv. zakramente? Zopet smo morali slišati: »Pustite me pri miru s temi rečmi! Tudi pričj sta poskusila svojo srečo, da bi ga pregovorila, a tudi njima se ni dal prepričati. Sestra je ostala pri njemu za strežbo, drugi smo se žalostni razšli češ kaj takega v fari še ni bilo.

Ko se je drugo jutro zvedelo, da je Jožko terdovratno odklonil prejem sv. zakramentov, da ne mara za duhovnika, so bili vsi verni župljani silno poterti, češ, kaj bo! Brezbožni libe-

raljci in sociji so se pa te terdovratnosti Jožkove veselili, češ, ta se pa ne bo dal pregovoriti, in so tako tolažili svojo kosmato vest! Dobri verniki, zlasti pa tretjeredniki pa le niso še popolnoma obupali nad Jožkom. Vso to mučno zadevo smo izročili Materi Božji in čudodelniku sv. Antonu, pomnožili svoje molitve in prejeli v ta namen sv. zakramente. In glejte, sv. Anton se je zopet izkazal — lahko terdimo — čudodelnika. Bog, ki neče smerti grešnika, je poterdil nad Jožkom — to tolažljivo resnico. En dan po mojem obisku pride s. E. potolažena v župnišče ter pravi: »Nekaj veselega imam povedati: Jožko prosi za sv. spoved in druge sv. zakramente. Nekoliko še počakajte, da ga pripravim na sv. spoved, potem pa, prosim, pridite.« Ko sem eno uro po tem veselem povabilu stopil v Jožkovo stanovanje, — se mi je zdelo, da imam drugega bolnika pred seboj. Jožko je bil ves spremenjen, prijazen, vdan in prosi, da bi opravil sv. spoved... Ko je bilo to vse v redu, sem šel v cerkev po S. R. T. in podelil skesanemu Jožku sv. popotnico in sv. poslednje olje. Ko sem mu dal tudi še papežev blagoslov — smo se vsi polni hvaležnosti do usmiljenega Boga in Matere Božje in sv. Antona — veselo oddehnili, najbolj pa Jožko, ki je še tisti dan popoldne potolažen, mirno za vedno v Gospodu zaspal...

Jožkova smert je bila za vse župljane — ginljiva pridiga. Zakerknjenci so vtihnili, ker se je Jožko, zoper njih pričakovanje, tako lepo z Bogom spravil. Dobri verniki, zlasti pa tretjeredniki so zopet bogatejši za en dokaz, da skupna molitev za terdovratne grešnike zlasti na zadnjo uro dela — očitne čudeže!

P. A. Č.

† Vlč. g. Francišek Kramberger.

Bil je tretjerednik in jako ljubil sinove sv. Frančiška, zatoorej zasluži po vsej pravici, da o njemu prijatelj napiše v »Cvetju« par verstic.

Č. g. Kramberger, rojen v Orehovem na Spodnjem Štajerskem dne 23. sept. 1863, je kesneje s veliko pridnostjo študiral na varždinski in osješki gimnaziji ter »maturo« prestal z dobrim vspehom. Potem je vstopil v ljubljansko semenišče, pa je tu ostal le eno leto, ker se je bil odločil za teržaško-kopersko škofijo. V goriškem velikem semenišču je študiral II. III. in IV. bogosl.

tečaj, ter se vedno jako lepo obnašal in, kakor je razvidno iz spričeval, »diligentissime« (prav pridno) se učil. Dne 12. junija 1891 je bil v mašnika posvečen in 1. sept. je nastopil prvo službo ko kaplan na Opčinah. Od 11. okt. 1894 do 31. marcija 1897 je služil ko cappellanus expositus pri sv. Jožefu v Ricmanjih. Od 1. aprila 1897 pa do smerti pa je bil kaznilniški kurat v Kopru.

Preblagi pokojni je bil jako dobrega serca, polnega usmiljenja. Kedo bi mogel popisati vsa njegova velikodušna dela v korist terpečih, posebno vbozih in potrebnih učencev na sloj. učiteljišču, kjer je bil štiri leta katehet. Kristus mu bo na sodnji dan gotovo rekel: »Bil sem lačen in ti si me nasitil, bil sem nag in ti si me oblekel«... Koliko dobrega je storil otrokom slovske šole v Kopru, kjer je tudi brezplačno podučeval kerščanski nauk!

Ko dušni pastir je se ve da najpred skerbel za svojo dušo. Kako vestno je opravljal svoje stanovske dolžnosti! Njegova natančnost je bila povsod v zgled vsacemu kristijanu, posebno duhovniku. On je pa, razen svojih dolžnosti, serčno rad pomagal tudi sobratom v koperski okolici, kjer ga zdaj, oh kako težko pogrešamo! V naši samostanski cerkvi pri sv. Ani, nam je bil za spovedavanje prava desna roka, posebno ob nedeljah in praznikih! Človek se je pri tem moral čuditi njegovi potrpeljivosti. Od dela utrujen, pa vedno enak samemu sebi — prijazen po več urnem spovedovanju, kakor pred!

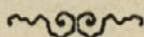
Občudovanja vredne so bile tudi njegove druge čednosti, kakor n. pr. njegova izredna pridnost. Prava čebelica! Imam pred sabo mnogo njegovih rokopisov, šolskih, pridig, kerščanskih naukov i. t. d. Njegovi razni zapisniki so nekaj posebnega! Nadalje njegova gostoljubnost. Sam je sè svojo skerbno sestro živel jako skromno, ali za prijatele, vboge in potrebne, tu bi skoraj rekel, da ni poznal varčnosti.

Ali, o blaga duša, Bog te je ljubil in zato obiskal s hudo, jako hudo boleznijo. Terpel je strašne bolečine noč in dan. Od praznika najdbe do praznika povišanja sv. Križa, v najlepši letni dobi je ležal kakor na križu.... in zjutraj ob treh na praznik rau sv. očeta Frančiška, potem ko je ves čas bolezni dojel zglede velike pobožnosti in vdanosti v voljo božjo, izdihnil je v roke božje svojo plemenitno dušo, pri usmiljenih bratih v Gorici, kamer

je bil pred okolu tremi mesci slučajno prišel. Slučajno? Tudi takrat je pokazal svojo krepost. Šel je v Terst, ali ker ni bilo prostora v nekem privatnem »zdravilišču«, kjer strežejo usmiljene sestre, in mu je zdravnik rekel, naj gre v mestno bolnico, je on odgovoril: »Tje ne grem, tam so svetne in posvetne strežnice. Pojmo pa v Gorico!«

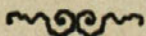
Preblaga duša, počivaj v miru mej dvema svetiščema Matere božje: Sv. Goro in Kostanjevico. Častil si Marijo, ljubil si svojega patrona sv. Frančiška in njegove sinove, naj ti bo tam lahka zemlja! Sicer pa v rajskih višavah, ne zabi na svojo sestro, siroto, kateri sicer nisi zapustil zemeljskih zakladov, ali nepopisljivo tolažbo svojega neomadeževanega življenja; ne pozabi na svoje, tebi vedno serčno vdane prijatele! Bog daj, da bi se enkrat tam vsi zopet združili in se nikdar več ne ločili.

P. H. R.

Pervo hervaško romanje v Sv. Deželo.

Pod pokroviteljstvom presvitlega gosp. dr. Antona Bauera se odpravijo 1. sept. tega leta hervaški romarji v Sv. Deželo, v slavne kraje, kjer je naš nebeški Odrešenik živel svoje posemeljsko življenje. Voditelji tega romanja so čč. očetje frančiškani v Zagrebu. Potovalo se bo čez Terst in Gruž čez morje do Jafe, potem do Jeruzalema po železnici. Iz Jeruzalema bodo romarji obiskali sosedna svetišča: Betléhem, Sv. Janez v Gortovju, Emaus, Jordan in Mertvo morje. Romarji se vernejo nazaj 21. sept. Za plačo so trije razredi: I. stane 500 K, II. 430 K, III. 300 K. Za ta denar imajo romarji vso vožnjo in vso postrežbo sem in tje. Vsaki, ki se želi vdeležiti tega romanja, naj se oglasi na naslov: »V o d s t v o I. H r v. r o m a n j a v S v. D e ž e l o, Z a g r e b, frančiškanski samostan.« Slovenci se tudi lahko naznanijo č. g. p. Hijeronimu, predstojniku frančiškanskega hospica na Brezju, Gorenjsko. Ta pater, ki se je vdeležil I slovenskega romanja v Sv. Deželo l. 1910, bo vodil sedaj slovenske vdeležnike v hervaškem romanju.

Iz ljubljanske moške skupščine tretjega reda.

S priserčnim veseljem smo sprejeli naznanilo, da bodo letos od dne 31. prosinca do 3. svečana v dvorani frančiškanskega samostana duhovne vaje za može in mladeniče.

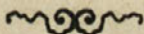
Tembolj nas je to veselilo, ker je bilo to v zgodovini naše skupščine nekaj novega. Zato smo se tretjeredniki radi in v lepem številu odzvali vabilu in vkljub mrazu vstrajali s pravo vnemo in vidno resnobo ter si tako nabrali mnogo zlatih naukov bodisi glede svojega razmerja proti Bogu, bodisi glede življenja v tretjem redu.

Posebno vesel in ginljiv je bil pa pogled na množico zbranih ob koncu vaj, ko smo po skupnem sv. obhajilu pred podobo sv. Frančiška vsi svečano in glasno ponovili svojo redovno obljubo.

Bog plačaj zato č. o. voditelju, ki je z navdušenjem in ne-utrudnostjo deržal te duhovne vaje. Gotovo bodo rodile obiloadu ter ostale vsem udeležnikom nepozabljivo v spominu.

Bog nam daj tudi v hodoče še mnogo tako lepih prilik duhovnega prenovljenja!

K. P.

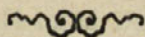
Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

Svete duhovne vaje bodo za ude 3. reda sv. Frančiška v mariborski baziliki od sobote, dne 14. marcija zvečer, do srede, dne 18. marcija dopoldne. Ze vsem bode 16 premišljevanj, 8 nemških in 8 slovenskih. Vdeležiti se jih sme vsak, če tudi ni v 3. redu sv. Frančiška.

Mesečni shodi (alinauki za 3. red) so bili ali bodo v Mariboru leta 1914. ob teh-le dneh: 1. na praznik svetih treh kraljev, dne 6. januarija. 2. na svečnico, dne 2. februarija. 3. na praznik sv. Jožefa, dne 19. marcija. 4. na velikonočni pondeljek, dne 13. aprilja. 5. na praznik vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa, dne 21. majnika. 6. na praznik svetih apostolov Petra in Pavla, dne 29. junija. 7. na škapulirsko nedeljo, dne 19.

julija. 8. na praznik rojstva bl. Device Marije, dne 8. septembra, gusta. 9. na praznik rojstva bl. Device Marije, dne 8. septembra. 10. na rošnovensko nedeljo, dne 4. oktobra. 11. v nedeljo po spominu vernih duš v vicah, dne 8. novembra in 12. na praznik brezmadežnega spočetja bl. Device Marije. — Vsakokrat je nauk ob polu treh popoldne v slovenskem jeziku, zvečer ob šestih v nemškem jeziku.

P. Filip Benicij
ravnatelj 3. reda.

Za kitajski misijon.

P. Evstahij Berlec, Kamnik (Kranjsko).

Pač bode marisketeri ljubih bravcev »Cvetja« začudeno pogledal gorenji naslov z bahatim podpisom pod njim! — Ali, ljudje božji, jaz sem moral tako pisati, čeprav se mi je vpiralo! Storil sem to, da očitno sam sebe obsodim in me boste sodili ostro tudi vi, ki vam pridejo te vrstice pred oči!

Pa kaka je moja krivda? Povem po pravici!

Skoro bo leto dni, kar sem prevzel skerb za naša dva kitajska misijonarja. Moja dolžnost bi bila nabrane darove kaker tudi druge reči, za misijon potrebne, pošiljati redno na Kitajsko. Tudi je bila moja dolžnost dobrotnike v dragi slovenski domovini opozarjati na misijon ter tu pa tam kaj poročiti na podlagi pisem naših misijonarjev. To in ono dolžnost sem zane-maril in s tem zakrivil, da je v tem času prišlo najmenj podpo-re našima misijonarjema! Tisočera hvala in zahvala tistim pre-blagim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so, spominjajoč se prejš-njih poročil s kitajskega misijona, svoje darove pošiljali vender stanovitno!

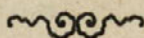
Drugim pa zato nočem in ne smem ničesar očitati. Kako bi bili mogli misliti, da so potrebe in stiske naših kitajskih mi-sijonarjev v novejšem času, ko je tam večja prostost, večje ka-ker so bile prej, ko jim je bila delavnost po starih poganskih navadah in postavah zelo omejena in overta? Ali zakaj nisem skušal tega našim dobrotnikom dopovedati? Zato ker sem mi-slil sam pri sebi: »Naši ljudje imajo toliko stroškov v današnjih težkih časih! Ke bi še jaz začel terkati in prositi za kitajski mi-sijon, bi jim delal preveč težav in sitnosti.« — Krivico sem vam storil s tem, ki jo je treba zdaj popraviti, in zato pravim:

»Dobri ljudje, vi ste tisočkrat boljši kakor sem mislil! Odpustite mi!« Še več! Bog mi je dal spozanti, da je tam, kjer gre za zveličanje nevmerjočih duš, dovoljena tudi nadležnost! In glejte, zaradi moje boječnosti je imelo delo naših dveh slovenskih misijonarjev morda veliko škodo. Sicer blaga sobrata mi nič ne očitata; ker ne poznata nevolje, niti jeze, temuč le hvaležnost in ljubezen!

Ali mej versticami njiju pisem berem, da sta zelo v stiski. Tako-le piše na priliko preč. pater Baptista: »...Za vsako nama skazano pomoč se Vam tudi v imenu misijona prav vljudno zahvaljujema ter se tudi zanaprej Vam in drugim, ki nama morejo kako pomagati, za podpiranje ponižno in vneto priporočujema. Gotovo je, da bi rada iz drage domovine še več prejela. Vender sva pa lahko v teh razmerah Bogu in ljubi domovini iz serca hvaležna za toliko podporo... V navadnih časih bi nama ta zmerna podpora za silo zadostovala. Ali zdaj po novi premembi sva oba prišla v razmere, kjer nama je za razna misijonska dela: misijonske postaje, šole in razne pomočnike potreba mnogo več denarja, kakor ga moreva dobiti iz naše misijonske denarnice. Ta se je zlasti zadnji čas še posebno osušila, ker je bilo treba pred par meseci porabiti veliko 1.) za nakup prostora za razširjenje ženskega sirotišča v našem glavnem mestu Wu-čhang-u; 2.) za prizidanje prostornega poslopja naše velike bolnišnice v Han-kow-u. Zato zdaj s tem manjšim vspedom terkamo pri preč. škofu za potrební denar. To me zelo teži, ker ni manjka dovoljnih sredstev za poživitev in uređitev tega neobdelanega delokroga. Zatorej še posebno želim in molim, daj mili Bog, da bi se to leto v ljubi domovini še posebno mnogo milodarov nabralo za najine velike potrebe!« (Pismo z dne 26. jan. 1914. — Hwang-chow). »Sicer se pa v teh naših misijonskih potrebah in stiskah zaupno izročamo sv. Božji previdnosti, in čim več podpore nam dohaja, tem bolj razširimo naše misijonsko delo.« (Pismo z dne 7. avg. 1913. — Shia-pa-ho). —

Tako sem tedaj naposled venderle nekoliko popravil svojo zamudo. Ljuba sobrata na daljnem Kitajskem prosim odpuščanja; vam vsem pa, ki bote to brali, kličem z velikim zaupanjem: »Dajte pa se vam bo dalo! Bog Vam bo vse stotero povernil!«

Tej goreči prošnji moremo z veseljem dostaviti, da se je nabralo v poslednjem času za kitajski misijon pri nas precej miloščine. Darovali so: Neimenovan iz Novega mesta: 3 K; Nekedo iz Žužemberka: 3 K; Terezija Vengust na Dunaju: 1 K; Neimenovan iz Baderne v Istri: 50 K; Franc Nastran v Železnikih: 1 K; Franc Korbar v Zagrebu: 3 K 50 v; Črenslavska tretjered. podruž. na Ogerskem (po vč. g. Kleklu): 50 K; Frančiška Sklamba z Nemškega za odkup dečka, ki se naj imenuje Andrej, in deklice, ki naj dobi ime Frančiška: 60 K; Jakob Kozole z Nemškega: 4 K; vč. g. Fr. Tomsig iz Gradiške: 20 K; Marija Gradišar z Dunaja: 2 K; iz Kajire po č. p. Evgeniju: 50 K; Helena Terstenjak iz Svetinj pri Ormužu: 2 K 50 v; Marija Seljak z Dunaja: 1 K; Frančiška Benčan iz Ternja pri Št. Petru na Krasu: 3 K; iz Aleksandrije Ana Opravš po č. p. Adolifu 25 K za kit.dečka, ki se imenuj Frančišek; v Kamnik: Dobrotniki iz Ljubljane po vč. dr. p. Gvidonu: 134 K 53 v; Neimenovan iz Ljubljane: 10 K. Vsem Bog obilo poverni!

Priporočilo v molitev.

Kar je »Cvetje« zadnji krat izešlo, je Bog odpoklical s tega sveta tri naše stare znance, ki jih moramo posebno priporočiti v pobožno molitev. Pervi je bil rajni vč. p. T a d e j G r e g o r i č iz Soderžice, zlatomašnik 1. reda sv. Fr., bivši katehet v Novem mestu, kaplan v Ljubljani, gvardijan v Nazaretu, dvakrat definitor, enkrat kustos in več let jako spreten prokurator naše redovne okrajine, vmerl je po dolgi bolezni v 83. letu svojega življenja 26. grudna l. l. v Ljubljani. Dne 5. prosinca letošnjega leta pa je vmerl v svojem 88. letu v Villi Vicentini biserno-mašnik vč. g. J o ž e f F u r l a n i doma iz Dornberga, našemu »Cvetju« zvest naročnik tudi ko ga zaradi oslabelih oči sam že več ni mogel brati. Po njegovem poročilu v »Danici« smo posneli popis pogreba rajnega provincijala Vaskottija. — Naposled je vmerl dne 15. svečana t. l. v Terstu v svojem 78. letu plemeniti gospod dvorni svetnik Anton Klodič vitez Sabladoski, beneški Slovenec, nekedar gimnazijski profesor, pozneje mnogo let nadzornik ljudskih šol slovenskih in hervaških v Primorju in Istri. Tudi on je bil stanoviten naročnik »Cvetja« in

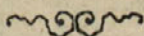
osebno nam jako naklonjen, dasi se v kakih rečeh naše misli z njegovimi niso popolnoma strinjale. — Vsi ti trije dobri možje so bili svoj čas tudi slovenski pisatelji in vsi trije so se poskušali nesrečno, v slovenskem pesništvu. Naj pojo zdaj v večni sreči z angelji nebeškimi Bogu čast in slavo!

V molitev se priporočajo nadalje vmerli udje III. reda skupščine l j u b l j a n s k e: Marija Bajc, Marija Blas, Ana Ertač, Ana Kovač, Barbara Zorman, Marija Dolinšek, Marija Šubic, Ivana Götz (ki je bila v III. redu 58 let), Marija Levč, Augusta?) Kortschak (tajnica nemškega oddelka), Apolonija Hrvat, Marija Dernovšek, Ana Vodopivec, Ana Podlipnik, Roza Marolt, Marija Anžič, Helena Fröhlich, Helena Reseljnik, Marija Požar, vč. g. kn.-šk. duhovni svetovavec župnik Martin Poč, Jožefa Zaplotnik iz Dupelj, Ana Toman;*) b r e ž i š k e: Marija Pangerčič s Čateža, Neža Furlan in Ana Ščetinec iz Brežič, Neža Aljaš in Ana Kajs z Bizeljskega; s v e t o g o r s k e: Marija Šavli iz Dolenje Tribuše in Katarina (Elizabeta) Pavšič iz Čepovana; k o m e n d s k e: Marija (Roza) Ocepek in Jera (Frančiška) Cvirn; m a r i b o r s k e: Marija Kelenc od Sv. Marjete niže Ptuja, Genovefa Blažej, Antonija Böhm in Ana Soiner iz Puščave, Terezija Kripej in Elizabeta Pušnik od Sv. Lovrenca v Puščavi, Jožef Čretnik in Elizabeta Predan iz Framma, Katarina Lešnik in Jera Kramberger od Sv. Martina pri Vurbergu, Terezija Kopič, Helena Žunko in Marija Korošec iz Kamnice, Antonija Sangila in Ana Tomažič iz Slivnice pri Mariboru, Marija Pišker iz Hoč, Marija Raniti iz Gomilice, Marjeta Bračko, Apolonija Zafran, Marija Horwath, Alojzija Šalamun, Miha Obman in Uršula Stanet iz Maribora; sestra Mr. Elizabeta (Jerica) Koren, šolska sestra III. reda sv. Frančiška, vmerla 6. prosinca t. l. v 68. letu svojega življenja; tretjerednica Marija Košir, vmerla v Ameriki.

Dalje se priporočajo v molitev: Fr. Miglič sebe in svojo družino; S. L. Antonija Korun dva mala otročiča za ljubo zdravje; Angela in Julija Glabokar za dušno in telesno zdravje, vdanost v voljo božjo in srečno smert; Marija Kranjec za milost stanovitnosti v dobrem; Marija Seljak za ponižnost in po-

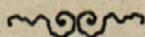
*) Poleg teh vmerlih priporoča vodstvo vse žive ude, ki keršijo vodila poglavje 2. § 9. in 11. drugi odstavek.

korščino in svojega brata, da bi vdan v voljo božjo prenašal žalost, ki ga je zadela; neka deklica, da bi bila do konca svojega življenja zmiraj bolj goreča v molitvi in da bi se prav pripravljala, ako je božja volja, za samostan.

Zahvalo za vslišanje molitve

naznanjajo: S. L. Antonija Korun za zdravje bolnega otroka; M. S. za pomoč v velikih skerbeh in bolečinah; O. U. za pomoč zadobljeno po sv. Antonu Padovanskem; M. S. z Verhnike za pomoč v težavnih družinskih zadevah zadobljeno po presv. Sercu Jezusovem, Mariji in sv. Antonu; L. Černilec za ozdravljenje domače živali; M. Č. za večkratno vslišanje, posebno zadnji čas za ozdravljenje oči; S. M. M. za telesno zdravje zadobljeno po škofu Slomšku; Lucija Čelik v Podmelcu za pomoč v hudi dušni in telesni zadregi; neka oseba, da je ozdravela po priprošnji sv. Frančiška in sv. Antona; neka tretjerednica iz Studenic za zdravje oči; neka ogerska Slovenka v Peču, da je po dolgem zdravljenju popolnoma zdrava v želodcu in je dobila tudi primerno službo, da more biti vsaki dan pri sv. maši in svetem obhajilu.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec sušec ali marcij.

(Že pretekli prvi teden smo izpustili).

8. nedelja, 2. postna; sv. Janez od Boga, sp.	15. nedelja 3 postna; sv. Perpetua
9. ponedeljek: sv. Katarina Bolonjska, d. 2. r. P. O.	16. ponedeljek: bl. Peter Sijenski, sp. 3. r.
10. torek: sv. 40 marternikov.	17. torek: sv. Patricij, šk.
11. sredo: sv. Frančiška Rimsko, vd.	18. sredo: bl. Salvator, sp. 1. r.
12. četrtek: sv. Gregor, p. c. uč.	19. četrtek: sv. Jožef, zaročnik bl. d. Marije V. O.
13. petek: spomin sv. tenčice našega Gospoda J. K.	20. petek: spomin 5 ran našega Gospoda J. K.; bl. Janez Paremški, sp. 1. r.
14. sobota: bl. Peter Trejski, sp. 1. r.	21. sobota: sv. Benedikt, opat.

22. **nedelja** 4. postna; sv. Bevenut. šk. 1. r. **P. O.**
23. **pondeljek**: sv. Peter Damijan, šk. c. uč.
24. **torek**: sv. Gabrijel, arhang.
25. **sreda**: Oznanjenje bl. dev. Marije, P. O., V. O.
26. **č. terek**: bl. Ricerij, sp. 1. r.
27. **petek**: spomin predrage Kervi Gospoda našega J. K.; sv. Ja-

nez Damaščan, sp. c. uč.; bl. Peregrin, sp. 1. r.

28. **sobota**: bl. Marka Montegaljski, sp. 1. r.

29. **nedelja** 5. postna, (tiha); bl. bl. Pavla Gámbara, vd. 3. r.
30. **pondeljek**: bl. Angela Fulginijska, vd. 3. r. **P. O.**
31. **torek**: bl. Marka Fantucijski, sp. 1. r.

Mesec aprilj ali mali traven.

1. **sreda**: sv. Martina, d. m.
2. **četertek**: sv. Frančišek Pavlanski sp.
3. **petek**: sv. Benedikt Filadeljski sp. 1. r. **P. O.**; Mati božja sedem žalosti.
4. **sobota**: sv. Izidor, šk. c. uč.

16. **četertek velikonočni**: sv. Rafeelj arhangelj, P. O.
17. **petek velikonočni**: sv. Cirilj Jeruselemski, šk. c. uč.; sv. Anicet, papež, m.
18. **sobota bela**: bl. Andrej Hibernonski, sp. 1. r.

5. **nedelja**: 6. postna, cvetna, V. O.; sv. Vincencij Fererijski sp.
6. **pondeljek veliki**: bl. Tomaž Tolentinski, m. 1. r.; bl. Bentivolij, sp. 1. r. V. O.
7. **torek veliki**: bl. Marija Krescencija, d. 3. r.; bl. Antonija Florenška, vd. 3. r. V. O.
8. **sreda velika**: bl. Julijan, sp. 1. r. V. O.
9. **četertek veliki**: bl. Arhangelj, sp. 1. r.; V. O., P. O.
10. **petek veliki**: bl. Karelj Secijski, sp. 1. r. V. O.
11. **sobota velika**: sv. Leon I. p. c. uč. V. O.

19. **nedelja bela**. 1. po veliki noči: bl. Konrad Askolanski, sp. 1. r.
20. **pondeljek**: bl. Leopold Gajški, sp. 1. r.
21. **torek**: sv. Anzeljm, šk. c. uč.
22. **sreda**: sv. Soter in Kaj, m.
23. **četertek**: bl. Egidij Asiški sp. 1. r. **P. O.**
24. **petek**: sv. Fidelij Sigmarinški, m. 1. r. kapuc. **P. O.**
25. **sobota**: sv. Marko, ev.

12. **Nedelja velika**: bl. Angelj Klavški, sp. 1. r. P. O., V. O.
13. **pondeljek velikonočni**: sv. Hermenegiljd, m.
14. **torek velikonočni**: sv. Justin, m.
15. **sreda velikonočna**: sv. Cirilj Aleksandrijski, šk. c. uč.

26. **nedelja** 2. po veliki noči: božji grob.; Mati božja dobrega sveta; sv. Klet in Marcellin, m.
27. **pondeljek**: bl. Jakob Ilirski, sp. 1. r.; bl. Ivana Marija, vd. 3. r.
28. **torek**: bl. Lukezij ali Lucij, prvi tretjerednik, P. O.; sv. Vitalij, m.
29. **sreda**: sv. Peter, m.
30. **četertek**: sv. Katarina Sijentska, d.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvalih treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška in za uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2, in 3. reda in za uršulinke.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol., Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.